

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **Strojírny – RINOH, s.r.o.**, sídlem Luční 67/12, Plzeň
zastoupena společností DPE servis a.s., vykonávající daňové
poradenství, sídlem Sobí 1178/6, Praha 9

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, č.j. 30964/24/5100-41452-712033,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 12. 2024, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024,

č.j. 30964/24/5100-41452-712033 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobkynina odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Plzeňský kraj (dále jen „*správce daně*“) ze dne 25. 1. 2024, č.j. 80163/24/2300-31471-401006, č.j. 81943/24/2300-31471-401006 a č.j. 82761/24/2300-31471-401006, a tato rozhodnutí byla potvrzena.

2. Předmětnými rozhodnutími správce daně byly zamítnuty žalobkyniny žádosti o změnu podmínek stanovených předcházejícími rozhodnutími o posečkání úhrady daně ve vztahu k odvodu za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 12 763 200 Kč do 31. 1. 2024, odvodu za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 2 057 000 Kč do 31. 1. 2024, resp. penále za prodlení s odvody za porušení rozpočtové kázně ve výši 24 199 997 Kč do 31. 1. 2024.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně nejprve úvodem žaloby shrnula dosavadní průběh věci a poté uplatnila následující žalobní námitky.
4. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný na straně 11 napadeného rozhodnutí uvádí: „*Odvolací orgán (v návaznosti na shora uvedené) zdůrazňuje, že správce daně nemůže vyhovět žádosti o posečkání, pokud touto žádostí daňový subjekt sleduje obstrukční cíle, resp. vyhýbání se úhradě nedoplatku bez zjevných důvodů, popř. nepodložené oddalování daňové exekuce, neodůvodněné mírnění důsledků, jež vzešly z vyměření či doměření daně, či maření možnosti správce daně uspokojit se z majetku daňového subjektu v případě, že daňový subjekt nesplní povinnosti vyplývající z rozhodnutí o posečkání (přiměřeně rozsudek SDEU sp. zn. T-1/08 ze dne 17. 5. 2011, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34).“ a „*Dle odvolacího orgánu lze obstrukční cíle odvolatele shledat právě v řešeném případě a jeho tvrzení o snaze „uhradit závazky vůči Finanční správě“ musí odvolací orgán s ohledem na skutečnosti uvedené mj. v bodech [45] až [59] tohoto rozhodnutí odmítnout jako účelové.*“ Takový závěr žalovaného vychází dle žalobkyně z chybného skutkového posouzení.*
5. Žalobkyně trvá na tom, že její činnost směřuje pouze k zajištění úhrady svých závazků vůči správci daně. Jak již dříve uvedla ve svých podáních, výnos, který může být dosažen z titulu exekucí či jiného druhu vymáhání, nemůže dosáhnout navrhovaných hodnot ve splátkách. Žádostí o rozložení úhrady na splátky (třebaže opakovanou) se tedy žalobkyně snaží zajistit uspokojení pohledávek správce daně společně s udržení svého strojírenského podnikání. Tento fakt dokládá mimo jiné i skutečnost, že společníci žalobkyně P. N. a B. H. dobrovolně nabídli ručitelské prohlášení správci daně v celkové výši 10 000 000 Kč, jestliže žalobkyně nebude schopna ve lhůtách posečkané daně uhradit. Toto ručení bylo následně i upravováno, aby splňovalo požadavky stanovené v §173 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), nicméně i přesto bylo ze strany správce daně odmítnuto, což však nemůže být na újmu žalobkyně a obzvlášť daný proaktivní přístup nemůže být považován za obstrukční cíl. Argumentace žalovaného, že ručení není v celém rozvodu (sic!), nemůže v daném případě obstát, jelikož se musí vzít potaz postavení ručitelů jako fyzických osob a okolnost, že ručená částka byla v danou chvíli vyšší, než byl majetek, se kterým mohla žalobkyně disponovat. Lze tedy říci, že žalovaný se zachoval v rozporu s cíli správy daně stanovených v § 1 odst. 2 [daňového řádu], když bez relevantních důvodů nepřijmul ručitelské prohlášení a nezabezpečil tím úhradu daně.

6. Žalobkyně dále konstatovala, že žalovaný na straně 12 napadeného rozhodnutí uvádí: „Správce daně totiž v zamítavých rozhodnutích mj. uvedl, že jednáním odvolatele došlo v roce 2023 ke snížení hodnoty aktiv cca o 30 mil. Kč (došlo k meziročnímu poklesu výše zásob, a to z částky cca 10 mil. Kč na cca 90 tis. Kč, k poklesu krátkodobých pohledávek z cca 20 mil. Kč na cca 1,5 mil. Kč, a k poklesu krátkodobého finančního majetku z cca 1,2 mil. Kč na 140 tis. Kč). Z takto „získaných“ finančních prostředků v řádu milionů Kč ovšem odvolatel neprovedl jakoukoliv úhradu nedoplatků a ve vztahu k těmto skutečnostem jen konstatoval, že „nemohl pokračovat v rozsahu dřívějšího podnikání, neboť nemohl získat cizí zdroje v důsledku rozsahu závazků vůči finančnímu úřadu a veškerý majetek, který prodal, byl prodán za tržní cenu“. Takové ničím nepodložené tvrzení odvolatele – stejně jako námitka, že správce daně má zřízeno zástavní právo k movitým věcem (stroje, zařízení) a k nemovité věci vlastníka odlišného od odvolatele – ovšem nemůže správnost závěru správce daně, že odvolatel žádostí o změnu sleduje obstrukční cíle (srov. bod [66] tohoto rozhodnutí), se kterým se odvolací orgán z výše uvedených důvodů ztotožňuje, zpochybnit.“ Takový závěr žalovaného vychází dle žalobkyně z chybného skutkového posouzení.
7. Žalobkyně k tomu uvedla, že nad rámec svých konstatování z citovaného bodu napadeného rozhodnutí uvádí, že správci daně musí být zřejmé z jeho úřední činnosti a prosté logiky podnikání, že dané snížení aktiv nepředstavuje žádný finanční příjem či „získané“ finanční prostředky, ze kterých by bylo možné hradit dlužné nedoplatky správci daně, jelikož z důvodu omezení způsobu podnikání a nemožnosti externího financování musela žalobkyně přistoupit k použití svých zásob a krátkodobých pohledávek k pokrytí svého podnikatelského provozu a úhrady výdajů za účelem zachování svého podnikání.
8. Dále žalobkyně konstatovala, že žalovaný na straně 13 napadeného rozhodnutí uvádí: „Odvolatel ale stran své ekonomické situace, vyjma pouhého konstatování, že „nemohl pokračovat v rozsahu dřívějšího podnikání“ (viz shora), popř. že „veškerý jeho vhodný majetek je zastaven vůči správci daně a není tak sto uhradit dlužnou daňovou povinnost k 31. 1. 2024 jednorázově“, nenabídl jakékoliv relevantní vysvětlení – a tím spíše důkazy – o jeho celkové ekonomické situaci. Za relevantní vysvětlení – a tím spíše důkazy – o celkové ekonomické situaci nelze považovat ani tvrzení odvolatele ve vyjádření k seznámení, tedy že „správce daně při své úvaze nepřihlédl k mu známým informacím získaným z jeho úřední činnosti“. Je tomu právě naopak, neboť již v bodu [67] tohoto rozhodnutí bylo zdůrazněno, že správce daně přihlédl mj. k tomu, že jednáním odvolatele došlo v roce 2023 ke snížení hodnoty aktiv cca o 30 mil. Kč (došlo k meziročnímu poklesu výše zásob z částky cca 10 mil. Kč na cca 90 tis. Kč, k poklesu krátkodobých pohledávek z cca 20 mil. Kč na cca 1,5 mil. Kč, a k poklesu krátkodobého finančního majetku z cca 1,2 mil. Kč na 140 tis. Kč). Sám odvolatel konstatoval, že „veškerý majetek, který prodal, byl prodán za tržní cenu“, ale z takto „získaných“ finančních prostředků – v řádu milionů Kč – odvolatel neprovedl jakoukoliv úhradu nedoplatků, přičemž ve vyjádření k seznámení se ani k těmto skutečnostem již nikterak nevyjádřil.“ Takový závěr žalovaného vychází dle žalobkyně z chybného právního posouzení.
9. Žalobkyně k výše uvedenému uvedla, že žalovaný při posouzení důvodů pro povolení posečkání dle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu nedostatečně zhodnotil předložené důkazy prokazující její ekonomickou situaci. Žalobkyně žalovanému předložila veškeré jí dostupné dokumenty týkající se jejího podnikání, přičemž vypovídající podklady pro možnost vytvoření si uceleného obrazu o ekonomické situaci žalobkyně byly předloženy správci daně primárně v přiznání k dani z příjmů žalobkyně za rok 2023 a prohlášení o

majetku žalobkyně ze dne 22. 4. 2024, tudíž musí být žalovanému známy z jeho úřední činnosti.

10. Tvrzení žalovaného z bodu 71 napadeného rozhodnutí, že přihlédl k informacím získaných v rámci své úřední činnosti, když poukázal na snížení hodnoty aktiv v roce 2023, nemůže bez dalšího obstát, jelikož žalovaný použil danou hodnotu jako indikátor výsledku hospodaření žalobkyně zcela vytrženou z kontextu ekonomické situace žalobkyně a bez hlubšího zaobírání se dalšími údaji vyplývajícími z daňového přiznání za rok 2023. Žalovaný tímto selektivním hodnocením převzatých podkladů porušil svoje zákonné povinnosti ve smyslu § 92 odst. 7 a § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu, když při své správní úvaze nezohlednil jím získané důkazní prostředky ze své úřední činnosti ve jejich kontextu a celistvosti.
11. Dále má žalobkyně za to, že jednotlivé úkony správce daně při procesu exekucí na majetek žalobkyně prokazují naplnění důvodu dle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, jelikož z průběhu a způsobu provádění exekucí per partes je zjevné, že danou daň nelze uhradit najednou. Správce daně ve snaze o úhradu vydal několik exekučních příkazů, které však do dnešního dne zůstaly nevyplněné. Je tedy zjevné prokázáno těmito nenaplněnými exekučními příkazy, že žalobkyně nemohla a nemůže uhradit dlužnou povinnost najednou.
12. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný na straně 16 napadeného rozhodnutí uvádí: *„Odvolatel v odvolání konstatuje, že „vydražení veškerého majetku, kterým disponuje, by znamenalo ukončení činnosti odvolatele a tedy vážnou újmu, neboť by nemohl naplňovat ústavní právo ve věci svého podnikání“...“ (ve vyjádření k seznámení jinými slovy konstatuje totéž „případná neprodlená úhrada by znamenala vážnou újmu ve formě nemožnosti dalšího podnikání s ukončení jeho činnosti v důsledku vydražení veškerého majetku, kterým disponuje“). Z právé citovaného ale nevyplývá, v čem konkrétně odvolatel tvrzenou vážnou újmu spatřuje, přičemž ani k odvolání předložená písemnost (bod [25] tohoto rozhodnutí) není jím tvrzené skutečnosti sto prokázat. Jak uvedeno výše, k naplnění podmínky pro posečkání úhrady daně (popř. rozložení její úhrady na splátky) ve smyslu § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu je nutné hrozící reálnou „vážnou újmu“ dostatečně prokázat tak, aby byl dán věrohodný obraz o ekonomické situaci odvolatele, takové skutečnosti by přitom měly mít charakter mimořádný a skutečný. Samotná existence daňové povinnosti přitom tato specifika nenaplní.“* Takový závěr žalovaného vychází dle žalobkyně z chybného skutkového posouzení.
13. Žalobkyně k danému odkazuje na argumentaci v předchozím bodu, když žalovaný klade zjevně nepřiměřené požadavky na prokázání hrozící vážné újmy, jelikož není s to posoudit jím získané poklady z úřední činnosti společně s prohlášením o majetku žalobkyně. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně neprokázala důvody vážné újmy a především věrohodný obraz o její ekonomické situaci, dokládá, že žalovaný neposuzoval důkazy ve své propojenosti a celistvosti. Žalobkyně má za to, že z důkazů předložených v uvedeném řízení jednoznačně vyplývá její ekonomická situace i hrozící vážná újma, tedy ukončení její podnikatelské činnosti v případě neprodlené úhrady, jakož i nemožnost vybrat stanovenou daň a penále najednou, aniž by nedošlo k zániku podnikatelské činnosti žalobkyně. Důkazy, které v rámci řízení o žádosti o změnu žalobkyně označila (a které jsou součástí spisu) ve spojitosti s ostatními podklady známými správci daně z úřední činnosti, jednoznačně vyvrací skutkový závěr správce daně, který je s těmito důkazy v rozporu.
14. Žalobkyně rovněž poukazuje na skutečnost, že pokud by nedošlo k posečkání, povinnost neprodlené úhrady stanovených odvodů a penále najednou má ve sféře žalobkyně rdousící

efekt. Ke rdousícímu (škrťícímu) efektu Ústavní soud ve svém judikatuře konstantně dovozuje, že „je vyloučen takový zásah do majetku, v důsledku kterého by byla „zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost. Jinými slovy řečeno, nepřípustné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter“ [viz nálezn pléna Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08. V nálezu pléna ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, pak Ústavní soud uvedl následující: „53. Jak již bylo řečeno, zákonodárce má velkou diskreci v tom, jakou daň zvolí, aby shromáždil finanční prostředky pro zabezpečování svých funkcí a politik, nicméně nesmí zasáhnout do vlastnických práv tak, aby se majetkové poměry dotčeného subjektu zásadně změnil tak, že by došlo ke „zmaření samé podstaty majetku“, tj. ke „zničení majetkové základny“ poplatníka (srov. nálezn sp. zn. Pl. ÚS 3/02, vyhlášený pod č. 405/2002 Sb.), resp. že by „hranice veřejnoprávního povinného peněžitého plnění jednotlivcem vůči státu nabyla škrťícího rdousícího působení“ (sp. zn. Pl. ÚS 7/03, vyhlášený pod č. 512/2004 Sb.). Jinými slovy, lze konstatovat, že vyměřovaná daň nesmí omezovat vlastnické právo osoby povinné k zaplacení daně takovým způsobem, který by se přičil ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny.“ Dle žalobkyně je z předložených ekonomických údajů a prohlášení o majetku zřejmé, že v jejím případě není možné vybrat stanovené odvody a penále najednou, aniž by tím nedošlo k znemožnění dalšího pokračování podnikatelské činnosti žalobkyně. Dojde tak de facto k zániku jejího podnikání; rdousící efekt tak bude zcela naplněn.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh věci a žalobní námitky a poté uvedl, že žalobní námitky de facto korespondují (příp. tyto rozvíjejí) s odvolacími námitkami žalobkyně a opakují tak její argumentaci jakožto odvolatele. Žalovaný se s odvolacími námitkami v plném rozsahu vypořádal již v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém podal dostatečné zdůvodnění svého závěru, podepřeného příslušnými ustanoveními procesně-právní daňové normy. Žalovaný tak i nadále setrvává na svém právním názoru a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém shrnul veškeré relevantní skutečnosti a zevrubně popsal zjištěný skutkový stav, a proto odkazuje soud, aby přihlédl k odůvodnění napadeného rozhodnutí jako k součásti vyjádření žalovaného k žalobě.
16. Žalovaný dále předně uvedl, že spor mezi ním a žalobkyní spočívá v tom, zda byly splněny podmínky, resp. byly předloženy takové důkazní prostředky, na základě kterých by bylo možno vyhovět žádosti o změnu podmínek stanovených rozhodnutími o posečkání úhrady daně (dále jen „žádost o změnu“), resp. konstatovat, že byly naplněny podmínky pro povolení posečkání úhrady daně podle § 156 odst. 1 písm. a), d) a e) daňového řádu.
17. Žalovaný odkázal na body na [43] – [61] napadeného rozhodnutí, kde shrnul skutečnosti, které souvisí, resp. předcházely vydání napadeného rozhodnutí. Správce daně na základě daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobkyně porušila podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace č.j. 2313-11/4.1IN04-451/11/08200 ze dne 3. 11. 2011 (ve znění dodatků) – neoprávněně použila peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu a z prostředků strukturálních fondů Evropských společenství – a vyměřil žalobkyni:
 - platebními výměry ze dne 12. 7. 2017 (i) odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu (dále též jen „odvod do NF“) ve výši 20 569 997 Kč, (ii) odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu do SR (dále též jen „odvod do SR“) ve výši 3 630 000 Kč,

- platebními výměry ze dne 4. 9. 2018 (i) penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 20 569 997 Kč, (ii) penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 630 000 Kč.
18. Žalobkyně následně opakovaně žádala o rozložení úhrady nedoplatku odvodu do NF, odvodu do SR a penále na splátky, resp. následně žádala o změnu podmínek posečkáni, přičemž správce daně předmětným žádostem vyhovoval (vyhověno v roce 2018 viz body [45] a [50] napadeného rozhodnutí, v roce 2020 viz body [56] a [57] napadeného rozhodnutí, dále pak v roce 2021 viz body [48] a [53] napadeného rozhodnutí a naposledy bylo vyhověno v roce 2023 viz body [48], [54] a [58] napadeného rozhodnutí). Nad rámec žalovaný uvádí, že se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta její odvolání a potvrzeny platební výměry na odvod za porušení rozpočtové kázně a platební výměry na penále ve správním soudnictví, kdy Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č.j. 30 Af 50/2018-257, žalobu zamítl, přičemž Nejvyšší správní soud poté rozsudkem ze dne 1. 4. 2022, č.j. 1 Afs 295/2021-46, zamítl kasační stížnost žalobkyně a potvrdil rozsudek Krajského soudu v Plzni. Žalobkyně dále podala i žádost o prominutí odvodu do SR, odvodu do NF a penále, která byla zamítnuta rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 7. 7. 2023, č.j. 23624/23/7600-50470-010198, přičemž i proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu ve správním soudnictví (žaloba vedená Městským soudem v Praze pod sp.zn. 8 Af 19/2023, přičemž o této žalobě doposud nebylo rozhodnuto).
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, detailněji popsané v napadeném rozhodnutí, žalovaný v bodech [62] a [63] napadeného rozhodnutí konstatoval, že správce daně nemůže vyhovět žádosti o posečkáni, pokud touto žádostí žalobkyně sleduje obstrukční cíle, resp. vyhýbání se úhradě nedoplatku bez zjevných důvodů, popř. nepodložené oddalování daňové exekuce, neodůvodněné mírnění důsledků, jež vzešly z vyměření či doměření daně, či maření možnosti správce daně uspokojit se z majetku žalobkyně v případě, že žalobkyně nesplní povinnosti vyplývající z rozhodnutí o posečkáni (přiměřeně rozsudek SDEU sp.zn. T-1/08 ze dne 17. 5. 2011 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č.j. 1 Afs 15/2013-34). Žalovaný proto uzavřel, že obstrukční cíle žalobkyně lze shledat právě v jejím případě a její tvrzení o snaze „*uhradit závazky vůči Finanční správě*“ tak s ohledem na skutečnosti uvedené mj. v bodech „*Chyba! Nenalezen zdroj odkazů. až Chyba! Nenalezen zdroj odkazů.*“ napadeného rozhodnutí odmítl jako účelové.
20. Žalovaný má za to, že v případě žalobkyně momentální nepříznivou ekonomickou situací, resp. dočasnými ekonomickými obtížemi rozhodně není období počínaje rokem 2018 a konče rokem 2029 (jak navrhovala žalobkyně v žádosti o změnu). Právě naopak – je zřejmé, že žalobkyní tvrzené ekonomické problémy jsou dlouhodobého a nikoliv přechodného charakteru a současně jsou její žádosti de facto odůvodněny jen tím, že žalobkyně neustále očekává částečný či úplný zánik povinnosti nedoplatek uhradit (přičemž až z doplnění odvolání vyplývá, že se její očekávání vztahuje již pouze k nedoplatku na penále). Skutečnost, že žalobkyni byl několikrát, téměř nepřetržitě po dobu pěti let, posečkán předmětný nedoplatek (v celkové výši desítek milionů Kč) na odvodu do NF, odvodu do SR a penále, je ale nutné zohlednit, resp. posoudit, i s ohledem na zásadu rovnosti daňových subjektů. Pokud by správce daně žádosti o změnu opět vyhověl, mohlo by dojít k nedůvodnému zvýhodnění žalobkyně oproti ostatním daňovým subjektům, což by také krom porušení zmíněné zásady rovnosti mohlo

znamenat též veřejnou podporu. Ta je až na výjimky zakázána a takového rozhodnutí správce daně by pak bylo nezákonné.

21. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí uzavřel, že již závěr, že žalobkyně žádostí o změnu posečkáni sleduje obstrukční cíle, byl důvodem pro zamítnutí žádosti o změnu, resp. odvolání, přičemž žalobkyně na tento závěr, se kterým byla seznámena v seznámení, nikterak nereagovala (nikterak ho nerozporeovala), resp. se k tomuto „*nosnému*“ důvodu zamítnutí odvolání nikterak ve svém vyjádření k seznámení ze dne 25. 9. 2024, č.j. 29791/24/5100-41452-712033 (dále jen „*vyjádření k seznámení*“), nevyjádřila.
22. K žalobním námitkám poté žalovaný uvedl následující.
„*Chybné posouzení skutkového stavu věci*“
23. Žalovaný stran námitek žalobkyně, že „*výnos, který může být dosažen z titulu exekucí či jiného druhu vymáhání, nemůže dosáhnout navrhovaných hodnot ve splátkách*“, uvedl, že se jedná o zjevně účelovou námitku, kdy toto ničím nepodložené tvrzení nemůže správnost závěru žalovaného, že žalobkyně žádostí o změnu sleduje jen obstrukční cíle zpochybnit (k danému blíže dále viz bod [25] tohoto vyjádření).
24. Co se týče odmítnutí ručitelského prohlášení a považování tohoto „*proaktivního přístupu*“ žalobkyně za obstrukční cíl, odkazuje žalovaný na bod [78] napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že rozhodnutím ze dne 23. 5. 2024, č.j. 1006785/24/2300-11450-402292, správce daně rozhodl o nepřijetí ručení třetí osoby, předmětná písemnost (ručitelské prohlášení) proto postrádá relevanci, pročez žalovaný v napadeném rozhodnutí dále neposuzoval správnost závěrů správce daně. Pouze (nad rámec) žalovaný podotknul, že tato písemnost požadavky správce daně na inkasovatelnost „*evidentně*“ nenaplnuje, neboť správce daně v zamítavých rozhodnutích uvedl, že „*se nebrání korekci jeho závěru při projednání nové žádosti o posečkáni v případě, že bude obsahovat neodvolatelný a právně vymahatelný závazek společníků daňového subjektu k úhradě celé dlužné daně a celého příslušenství*“. Žalobní námitka je tak nedůvodná.
25. Stran námitek žalobkyně, že snížení aktiv (popsané v bodě [67] napadeného rozhodnutí) nepředstavuje žádný finanční příjem či „*získané*“ finanční prostředky, ze kterých by bylo možné hradit dlužné nedoplatky správci daně, žalovaný podotýká, že k takto popsanému snížení aktiv nenabídla žalobkyně žádné relevantní vysvětlení, tím spíše nenabídla žádné důkazy, a to ani v odvolání ani v rámci vyjádření k seznámení. Žalovanému tak nezbylo než pouze konstatovat, že ač žalobkyně získala finanční prostředky v řádu milionů korun („*veškerý majetek, který prodal, byl prodán za tržní cenu*“), tak tento neprovedla jakoukoliv úhradu daňového nedoplatku. Nadto může žalovaný k uvedenému dále podotknout, že soukromé podnikání v jakékoliv podobě je jednoznačně vlastním dobrovolným rozhodnutím každého daňového subjektu. Úhrady splatných daňových povinností je nutné vnímat jako běžnou základní povinnost každého podnikatelského subjektu. Žalobkyně jako podnikající právnická osoba by měl nejen financovat své podnikatelské aktivity, ale také část prostředků odložit a použít na úhradu svých daňových povinností. Daňový subjekt je povinen uspořádat své majetkové poměry a podnikatelské aktivity tak, aby odvod povinné daně neohrozil. Žalovaný zdůrazňuje, že je povinností daňového subjektu platit řádně a včas stanovené daňové povinnosti a nelze se např. dovolávat „*pokrytí svého podnikatelského provozu a úhrady výdajů za účelem zachování svého podnikání*“ na úkor úhrady daňové povinnosti. Současně žalovaný uvádí, že úhrada jiných závazků nemá přednost před úhradou zákonných daňových povinností.

„Nesprávné právní posouzení“

26. Stran námitek žalobkyně o nesprávně provedeném hodnocení důkazů a tím (ne)naplnění podmínek pro povolení posečků dle § 156 odst. 1 písm. a) a d) daňového řádu žalovaný odkazuje na body [70] - [83] napadeného rozhodnutí, kde se i přes hlavní důvod zamítnutí žádosti o změnu (obstrukční cíle žalobkyně) vyjádřil k jednotlivým podmínkám pro posečků podle § 156 odst. 1 písm. a), d) a e) daňového řádu, resp. vypořádal se s tvrzeními žalobkyně a důkazy, jež měly prokázat splnění podmínek pro posečků.
27. Žalovaný zejména k důvodu pro povolení posečků podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu uvedl, že žalobkyně vyjma konstatování shrnutých žalovaným v bodě [71] napadeného rozhodnutí nenabídla jakékoliv relevantní vysvětlení a tím spíše nedoložila žádné důkazy o své celkové ekonomické situaci. Žalovaný ve stejném bodu napadeného rozhodnutí odmítl i argumentaci žalobkyně, že při hodnocení žalobkyniny ekonomické situace nevycházel z informací mu známých ze své úřední činnosti. Žalobkyně jen opakuje svoji argumentaci, kterou uplatnila již v rámci odvolání a se kterou se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, pročez na tuto odkazuje.
28. Stran námitek nesprávného hodnocení důkazních prostředků žalovaný předně uvádí, že žalobkyně k odvolání doložila toliko „*Ručitelské prohlášení podle § 2013 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník*“, ostatní důkazy (prohlášení o majetku ze dne 22. 4. 2024 a místní šetření v sídle žalobkyně ze dne 20. 8. 2024) pouze označila s tím, že tyto jsou správci daně známy z jeho úřední činnosti. S důkazním prostředkem doloženým k odvolání a s jeho hodnocením se žalovaný vypořádal v bodech [76] – [77] napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že tento důkazní prostředek neprokazuje naplnění podmínek pro posečků podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Tvrzení, že správce daně nepřihlédl ke skutečností jemu známým z úřední povinnosti, se taktéž nezakládá na pravdě (viz např. bod [71] napadeného rozhodnutí).
29. Co se týče dovození naplnění podmínek pro povolení posečků, resp. změnu podmínek, podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu z toho, že z průběhu a způsobu provádění exekucí per partes je zjevné, že předmětnou daň nelze vybrat najednou, tak tato stejná argumentace byla žalobkyní použita již v odvolání, přičemž žalovaný k danému zejména v bodě [74] napadeného rozhodnutí uvedl, že z těchto důvodů nelze dovozovat naplnění podmínek pro posečků podle § 156 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť posečků představuje „*garanci dočasné ochrany*“ před výkonem rozhodnutí ze strany správce daně a lze jej materiálně vnímat jako formu ochrany daňového subjektu před všemi formami nedobrovolné úhrady daňového nedoplatku. I tato námitka je zcela nedůvodná.
30. Namítá-li žalobkyně zjevně nepřiměřené požadavky na prokázání vážné újmy podle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu a s tím spojené nesprávné hodnocení důkazních prostředků, tak žalovaný pouze opakuje, jak již uvedl v napadeném rozhodnutí, že z důvodu posouzení, zda v souvislosti s neprodlenou úhradou daňové povinnosti vznikne žalobkyni vážná újma, je nutné, aby žalobkyně v odvolání upřesnila (a taktéž doložila) ucelený obraz o své finanční situaci, neboť bez konkretizace a doložení vážné újmy nelze naplnění předmětného důvodu posečků posoudit, resp. potvrdit. V daném případě je to právě žalobkyně, koho tíží důkazní břemeno tvrzení v tom smyslu, že je třeba precizně popsat důvody, ve kterých spatřuje splnění některého z důvodů pro povolení posečků podle § 156 odst. 1 daňového řádu, a také povinnost tyto tvrzené důvody doložit. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně ve své žádosti o změnu, resp. k odvolání nedoložila takové podklady, které by prokazovaly splnění podmínek pro povolení posečků podle § 156

odst. 1 daňového řádu, a z tvrzení uvedených v žádosti o změnu, resp. vyjádření k seznámení („vydražení veškerého majetku, kterým disponuje, by znamenalo ukončení činnosti odvolatele a tedy vážnou újmu, neboť by nemohl naplňovat ústavní právo ve věci svého podnikání“, resp. „případná neprodlená úhrada by znamenala vážnou újmu ve formě nemožnosti dalšího podnikání s ukončení jeho činnosti v důsledku vydražení veškerého majetku, kterým disponuje“) nevyplývá, v čem žalobkyně konkrétně spatřuje tvrzenou vážnou újmu, což nevyplývalo ani z k odvolání doložené písemnosti („Ručitelské prohlášení podle § 2018 a násl. zákona č. 89/2012., občanský zákoník“ podrobněji viz bod [25] napadeného rozhodnutí), přičemž samotná existence daňové povinnosti tato specifika nenaplňuje.

31. Co se týče námitky rdousícího efektu stanovených odvodů, resp. penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, kdy v dané souvislosti žalobkyně odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp.zn. Pl. ÚS 29/08 či ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02), z kterého dovozuje, že v jejím případě není možné vybrat stanové odvody a penále (daňový nedoplatek) najednou, aniž by tím nedošlo k znemožnění pokračování v podnikatelské činnosti žalobkyně, resp. de facto dojde k zániku jejího podnikání, uvádí žalovaný následující.
32. Žalovaný nejprve považuje za účelné v dané souvislosti připomenout, že daně již ze samé podstaty do majetku jednotlivých daňových subjektů zasahují. Toto ústavně akceptovatelné omezení vlastnického práva plyne z čl. 11 odst. 5 Listiny. Míra zásahu daňových zákonů do majetkových práv zdaňovaných subjektů je proto posuzována v nižší intenzitě, je přezkoumávána pouze extrémní disproportionálnost daňové zátěže. Omezení vlastnického práva na základě čl. 11 odst. 5 Listiny ve formě zákonem uložené daně tak bude představovat protiústavní zásah do vlastnického práva teprve tehdy, pokud jeho intenzita dosáhne tzv. rdousícího účinku, tj. pokud bude mít svou extrémně nepřiměřenou výši konfiskační dopady (uvedené však stěžovatel netvrdí). Zákonodárce tedy nesmí zasáhnout do vlastnických práv způsobem, který by vedl ke zmaření samé podstaty majetku, resp. ke zničení majetkové základny poplatníka.
33. Dále je třeba připomenout, že v nyní řešeném případě je předmětem posečkáni úhrady daně odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu, odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu a příslušenství daně, tj. penále za prodlení s odvody za porušení rozpočtové kázně. V daném případě, tj. v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně, se tedy jedná o vrácení prostředků, které žalobkyně obdržela z cizích zdrojů v rozporu s předem danými pravidly, nikoli tedy o její vlastní prostředky vytvořené vlastní činností. Z tohoto důvodu se nelze dovolávat rdousícího efektu, resp. nelze zohlednit při ukládání odvodu za porušení rozpočtové kázně jeho případný likvidační efekt nebo majetkové poměry žalobce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č.j. 6 Afs 246/2018-32, ze dne 30. 7. 2019, č.j. 2 Af 364/2017-39 nebo ze dne 19. 7. 2018, č.j. 7 Afs 172/2018-40, bod 33). Stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně nepředstavuje zásah zákonodárce, který by vedl ke zmaření samé podstaty majetku, resp. ke zničení majetkové základny poplatníka. Pokud žalobkyně stran tvrzeného rdousícího efektu odkazuje na nálezy Ústavního soudu, je třeba konstatovat, že tyto jsou na její případ zcela nepřiléhavé. V nálezu ze dne 13. 8. 2002, sp.zn. Pl. ÚS 3/02, se Ústavní soud zabýval rdousícím efektem v souvislosti se zákonem normovaným sankčním systémem, tj. pokutami dle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavením řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, kdy z uvedeného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že je vyloučen takový zásah zákonodárce do majetku, v důsledku kterého by byla

„zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost, tj. nepřípustné jsou takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Této intenzitě zákonná úprava dle posouzení Ústavního soudu dosahovala, pročez Ústavní soud vyslovil: „Slova „od 500 000 Kč“ v § 106 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 83/1998 Sb., se zrušují dnem vyhlášení nálezu v Sbírce zákonů.“ V nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp.zn. Pl. ÚS 29/08, se pak jednalo o posouzení ústavnosti daně z převodu nemovitostí. Ačkoli Ústavní soud v bodě 53. tohoto nálezu (na který žalobkyně odkazuje) mimo jiné potvrdil, že hranice veřejnoprávního povinného peněžitého plnění jednotlivcem vůči státu nemůže nabýt „škrtícího rdousícího“ působení, toto se však vztahuje k zákonem stanovenému zdanění, které by svou nepřiměřenou výší mohlo vést až k protiústavnímu omezení vlastnického práva. V posuzované věci se však jedná o odvod za porušení rozpočtové kázně, pročez se, jak již bylo uvedeno shora, jedná o vrácení prostředků, které žalobkyně obdržela z cizích zdrojů v rozporu s předem danými pravidly, nikoli tedy o její vlastní prostředky vytvořené vlastní činností. Žalobní námitka je tak nedůvodná. Lze nadto podotknout, že individuální okolnosti, které vedly ke stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně lze zohlednit v rámci institutu prominutí dle § 44a odst. 13 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, kdy s žádostí o prominutí nebyla žalobkyně úspěšná (viz bod [92] napadeného rozhodnutí).

34. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na shora uvedené setrvává nadále na svém názoru, že správce daně, potažmo žalovaný postupoval v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou v této věci, když správce daně žádost o změnu zamítl z důvodu, že žalobkyně touto žádostí sleduje obstrukční cíle, resp. se vyhýbá úhradě nedoplatku bez zjevných důvodů, nepodloženě oddaluje daňovou exekuci a zejména se snaží mařit možnost správce daně uspokojit se z majetku žalobkyně v případě, že žalobkyně nesplní povinnosti vyplývající z rozhodnutí o posečkání. Podmínky pro povolení posečkání úhrady daně, pro změnu povoleného posečkání nebyly splněny.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

35. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

36. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

37. Podle § 156 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), a to podle písm. a) pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, podle písm. d) není-li možné vybrat daň od daňového subjektu najednou, podle písm. e) při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2025, č.j. 5 Afs 217/2024 - 27, uvedl: „Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že institut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Správce daně je při rozhodování o žádosti o posečkání vázán návrhem daňového subjektu. Ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky. Důkazní povinnost leží na daňovém subjektu jako žadateli, který se beneficia při úhradě daně domáhá. Není povinností správce daně aktivně vyhledávat a opatřovat si důkazy svědčící o tom, zda nedošlo k naplnění předpokladů pro posečkání. Správce daně při posouzení žádosti vychází především z tvrzení a důkazních prostředků obsažených v žádosti a nepochybně může vzít v úvahu i skutečnosti zřejmé z daňového spisu žadatele. Jestliže má správce daně i po zohlednění obsahu spisu pochybnosti o údajích, které mu daňový subjekt poskytl či má za to, že důvody žádosti nebyly prokazatelně doloženy, není povinen mu sdělovat, že neunesl důkazní břemeno, příp. jej vyvozovat o tom, jaké důkazní prostředky by měl ke své žádosti předložit.“
39. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „toliko obecné a nedoložené tvrzení týkající se špatné ekonomické situace daňového subjektu nelze automaticky považovat za relevantní důvod pro kladné rozhodnutí o žádosti, aniž by musel daňový subjekt určitým způsobem popsat hrozící vážnou újmu a doložit ji relevantními důkazy ve smyslu § 156 odst. 1 daňového řádu.
- Využití možnosti požádat o beneficium při úhradě daně je výhradně v dispozici daňového subjektu a je tudíž plně na něm, aby svoji žádost komplexně zdůvodnil a předložil k uvedeným důvodům nezbytné důkazní prostředky. Daňový subjekt tak nese riziko, že pokud nedoloží svá tvrzení uvedená v žádosti, bude správce daně nucen žádost zamítnout (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014-29 či rozsudek ze dne 30. 9. 2020, č. j. 5 Afs 155/2019-40).“
40. Nejvyšší správní soud také uvedl, že „účelem institutu posečkání není eliminovat jakékoli negativní dopady úhrady daňových povinností do sociální a ekonomické sféry daňového subjektu, neboť plnění zákonných povinností při placení daně vždy představuje určitý zákonem aprobovaný zásah do majetkové sféry daňového subjektu, ale pouze negativní dopady zákonodárcem výslovně zmíněné. Nejedná se tudíž o jakýsi „úvěr ze státního rozpočtu“, který bez dalšího umožní i subjektům disponujícím dostatečným majetkem k neprodlené úhradě daně „komfortní“ placení daně ve splátkách. Posečkat s úhradou daně lze pouze z důvodů taxativně stanovených v § 156 odst. 1 písm. a) až e) daňového řádu, a to jen tehdy, nemůže-li být úhrada daně pro ekonomické překážky provedena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34). Takové překážky však stěžovatel neprokázal.“
41. V rozsudku ze dne 11. 10. 2017, č.j. 9 Af 71/2014 - 66, Městský soud v Praze uvedl: „Soud tedy dosavadní závěry shrnuje tak, že žalobce v daňovém řízení neprokázal, že by mu hrozila „vážná újma“ ve smyslu § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Pouhé nepodložené tvrzení žalobce, že by v důsledku úhrady celé požadované částky mohlo dojít k druhotné platební neschopnosti, nepostačuje pro rozhodnutí o vyhovění jeho žádosti jak podle § 156 odst. 1 písm. a), tak podle § 156 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Shodný závěr je možné v případě žalobce učinit i ve vztahu k důvodu uvedenému v § 156 odst. 1 písm. b) daňového řádu.“
42. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 12. 19. 2017, č.j. 22 Af 115/2016, uvedl, že smyslem tohoto institutu posečkání úhrady daně je poskytnout daňovému subjektu časový prostor k překonání jeho momentální nepříznivé finanční situace.

B.

43. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný opřel nedůvodnost žádosti žalobkyně o dvě skupiny důvodů.

1.

44. V první skupině žalovaný uvedl, že není možné žádosti vyhovět v případě, kdy žalobkyně sleduje obstrukční cíle, přičemž shledal tvrzení žalobce o snaze uhradit závazky vůči finanční správě jako účelové.
45. Žalovaný konstatoval, že posečkání je institut pouze přechodného charakteru, který slouží k vyřešení momentální nepříznivé situace. Žalobkyni je přitom posečkáváno už od roku 2018 a předchozí rozhodnutí o posečkání pozbyla účinnosti, neboť žalobce nedodržel stanovené podmínky. Nyní žalobkyně požádala o posečkání až do roku 2028, resp. července 2029. Žalovaný má za to, že tvrzené ekonomické problémy žalobkyně nejsou přechodného charakteru a momentální nepříznivou ekonomickou situací nemůže být období počínaje rokem 2018 a konče rokem 2029. Další posečkání by bylo v rozporu s rovností daňových subjektů a mohlo by znamenat také nepřipustnou veřejnou podporu. Žalobkyně navíc žádost stále spojuje s očekáváním částečného nebo úplného zániku své povinnosti, ačkoli krom soudního řízení týkajícího se nedoplatku penále, byly všechny žaloby žalobkyně shledány nedůvodnými.
46. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně „sleduje obstrukční cíle, resp. se vyhýbá úhradě nedoplatků bez zjevných důvodů, nepodložené oddaluje daňovou exekuci, a zejména se snažím vařit možno správce daně uspokojit se z majetku odvolatele v případě že odvolatel nesplní povinnosti vyplývající z rozhodnutí o posečkání.“ Žalovaný uvedl: „Správce daně totiž v zamítavých rozhodnutích mj. uvedl, že jednáním odvolatele došlo v roce 2023 ke snížení hodnoty aktiv cca o 30 mil. Kč (došlo k meziročnímu poklesu výše zásob, a to z částky cca 10 mil. Kč na cca 90 tis. Kč, k poklesu krátkodobých pohledávek z cca 20 mil. Kč na cca 1,5 mil. Kč, a k poklesu krátkodobého finančního majetku z cca 1,2 mil. Kč na 140 tis. Kč). Z takto „získaných“ finančních prostředků v řádu milionů Kč ovšem odvolatel neprovedl jakoukoliv úhradu nedoplatků a ve vztahu k těmto skutečnostem jen konstatoval, že „nemohl pokračovat v rozsahu dřívějšího podnikání, neboť nemohl získat cizí zdroje v důsledku rozsahu závazků vůči finančnímu úřadu a veškerý majetek, který prodal, byl prodán za tržní cenu“. Takové ničím nepodložené tvrzení odvolatele – stejně jako námitka, že správce daně má zřízeno zástavní právo k movitým věcem (stroje, zařízení) a k nemovité věci vlastníka odlišného od odvolatele – ovšem nemůže správnost závěru správce daně, že odvolatel žádostí o změnu sleduje obstrukční cíle (srov. bod [66] tohoto rozhodnutí), a výše uvedených důvodů ztotožněné, zpochybnit.“
47. Žalobkyně k těmto závěrům žalovaného v žalobě namítla, že „její činnost směřuje pouze k zajištění úhrady svých závazků vůči správci daně“, resp. „zajištění uspokojení pohledávek správce daně společně s udržení svého strojírenského podnikání“, že „výnos, který může být dosažen z titulu exekucí, či jiného vymáhání, nemůže dosáhnout navrhovaných hodnot ve splátkách“.
48. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, bylo povinností žalobkyně tvrdit a také prokázat, že jsou zde skutkové podmínky pro naplnění některého ze zákonných důvodů pro povolení posečkání úhrady daně. Tedy předestřít věrohodnou skutkovou verzi reality, na základě které bude nutné dospět k závěru, že se žalobkyně ocitla v přechodné nepříznivé finanční situaci, kterou lze překonat poskytnutím časového prostoru, aby daňové pohledávky byly řádně uhrazeny.

49. Žalobkyně v průběhu daňového řízení, odvolacího řízení ani soudního řízení žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality nepředložila. Nijak nepopsala své podnikání, v čem konkrétně spočívá její strojírenské podnikání, jaký je rozsah jeho zakázek, jejich vývoj, minulý, současný a budoucí stav. Vzhledem k tomu, že tak žalobkyně neučinila, nelze dospět k závěru, že jsou pravdivá její tvrzení o tom, že *„její činnost směřuje pouze k zajištění úhrady svých závazků vůči správci daně“*, resp. *„zajištění uspokojení pohledávek správce daně společně s udržení svého strojírenského podnikání“*, či že *„výnos, který může být dosažen z titulu exekucí, či jiného vymáhání, nemůže dosáhnout navrhovaných hodnot ve splátkách“*. Nelze-li dospět k závěru, že jsou tato tvrzení pravdivá, nejsou způsobilé vyvrátit správnost komplexních závěrů žalovaného o tom, že žalobkyně svojí žádostí sleduje obstrukční cíle.
50. Žalobkyně dále namítla, že *„žalovaný nepřijmul ručitelské prohlášení v celkové výši pro případ neschopnosti plnit lhůty plateb posečkané daně“*.
51. Ani tato skutečnost nevyvrací správnost komplexních závěrů žalovaného o tom, že žalobkyně svojí žádostí sleduje obstrukční cíle. Existence či neexistence ručení subjektů odlišných od žalobkyně nevypovídají vůbec nic o její konkrétní ekonomické situaci, kterážto je způsobilá osvědčit existenci či neexistenci důvodů pro posečkání úhrady daně.
52. K závěrům žalovaného, že *„došlo v roce 2023 ke snížení hodnoty aktiv cca o 30 mil. Kč (došlo k meziročnímu poklesu výše zásob, a to z částky cca 10 mil. Kč na cca 90 tis. Kč, k poklesu krátkodobých pohledávek z cca 20 mil. Kč na cca 1,5 mil. Kč, a k poklesu krátkodobého finančního majetku z cca 1,2 mil. Kč na 140 tis. Kč)“* a že *„z takto „získaných“ finančních prostředků v řádu milionů Kč ovšem odvolatel neprovedl jakoukoliv úhradu nedoplatků“* žalobkyně v žalobě namítla, že *„nerealizovala žádný příjem, ze kterého by bylo možné hradit dlužné nedoplatky, jelikož z důvodu omezení způsobu podnikání a nemožnosti externího financování musela žalobkyně přistoupit k použití zásob a krátkodobých pohledávek k pokrytí svého podnikatelského provozu a úhrady výdajů za účelem zachování svého podnikání“*.
53. Žalobkyně svým vyjádřením tedy potvrdila správnost skutkových zjištění správních orgánů, které vyplývalo ze žalobkyní předložených obecných souhrnných finančních údajů, ač se snažila tvrdit, že z nich správní orgány nevycházely. Jedna nepřímou potvrdila závěry žalovaného o tom, že její finanční situace není přechodného rázu, pro který by bylo lze uvažovat o tom, že se její situace a případně kdy zlepší. S ohledem na to, že žalobkyně nepopsala své podnikání, v čem konkrétně spočívá její strojírenské podnikání, jaký je rozsah jeho zakázek, jejich vývoj, minulý, současný a budoucí stav, nelze dospět k závěru, že je pravdivým její tvrzení o tom, že nerealizovala žádný příjem, ze kterého by mohla pokrýt své daňové závazky.
54. Je tedy nezbytné konstatovat, že se žalobkyni nepodařilo vyvrátit správnost komplexních zjištění, o které opřel obstrukčnost jednání žalobkyně. Tedy, že skutečným důvodem její žádosti nebylo prokázání naplnění podmínek pro posečkání danem, nýbrž pouze snaha bez jejich naplnění oddálit splnění svých daňových závazků. Již z tohoto důvodu je nezbytné žalobu považovat za nedůvodnou, neboť se žalobkyni nepodařilo prokázat nezákonnost důvodu pro nevyhovění její žádosti.

2.

55. Ve druhé skupině žalovaný uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k nenaplnění žalobkyní tvrzených tří důvodů pro posečkání úhrady daně, podle písm. d), písm. a) a písm. e) § 156 odst. 1 daňového řádu.

a)

56. Žalobkyně ve vztahu k závěrům týkajícím se písm. d) v žalobě namítla, že žalovaný především z přiznání k dani z příjmů za rok 2023 a prohlášení o majetku žalobkyně mohl učinit ucelený obraz o ekonomické situaci žalobkyně.
57. K tomuto tvrzení žalobkyně je nutné uvést, že obě tyto listiny obsahují pouze souhrnné číselné údaje týkající se podnikání žalobkyně. Z těchto údajů nelze zkonstruovat popis podnikání žalobkyně, v čem konkrétně spočívá její strojírenské podnikání, jaký je rozsah jeho zakázek, jejich vývoj, minulý, současný a budoucí stav. Nelze tedy učinit závěr o tom, že by bylo nebylo možné a v jakém rozsahu vybrat daň od daňového subjektu najednou. Navíc, jak již bylo uvedeno shora, i v případě nepříznivé ekonomické situace je nezbytné prokázat, že se jedná o nepříznivou situaci dočasného charakteru, což se žalobkyni také nepodařilo prokázat.
58. K námitce žalobkyně, že poukaz žalovaného na snížení hodnoty aktiv v roce 2023 nemůže obstát, je nutné uvést, že žalobkyně neuvedl, jaký jiný závěr měl a na základě jakých konkrétních důkazů být správně učiněn. Na základě této zcela obecné námítky tak nelze dospět k závěru o namítaném porušení § 92 odst. 7 a § 93 odst. 1 a 2 daňového řádu.

b)

59. Žalobkyně ve vztahu k závěrům týkajícím se písm. a) v žalobě namítla, že prokázala svoji „ekonomickou situaci i hrozící vážnou újmu, tedy ukončení své podnikatelské činnosti“.
60. K této námitce je nutné znovu zopakovat, že žalobkyně nepopsala své podnikání, v čem konkrétně spočívá její strojírenské podnikání, jaký je rozsah jeho zakázek, jejich vývoj, minulý, současný a budoucí stav. Předložila pouze souhrnné číselné údaje týkající se jejího podnikání, ze kterých tyto skutečnosti nevyplývají. Nelze tedy učinit závěr o tom, že by žalobkyni hrozila vážná újma, resp. jaká konkrétní újma by jí měla hrozila. Nelze však zapomenout na to, že i pokud by se žalobkyni tyto skutečnosti podařilo prokázat, stále by to k vyhovění její žádosti nestačilo. Bylo by totiž dále nutné prokázat, že její ekonomická situace je situací dočasného charakteru.
61. Jde-li pak o odkaz žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp.zn. Pl. ÚS 29/08, toto rozhodnutí se týkalo posouzení protiústavnosti ustanovení § 8 odst. 1 písm. a), § 9 odst. 1 písm. a), § 10 písm. a) věty první a § 15 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 420/2003 Sb., nikoli nevyhovění žádosti daňového subjektu povolit posečkání úhrady daně za situace, kdy výše „odvodu“ již byla předchozími rozhodnutími pravomocně stanovena. Zde navíc obstála i v rámci jejich následného soudního přezkumu.
62. Jde-li o odkaz žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, Pl. ÚS 3/02, toto rozhodnutí se týkalo otázky likvidačního účinku pokuty. Nyní souzené věci žalobkyni žádná pokuta uložena nebyla, a proto její odkaz není relevantní.
63. K námitce žalobkyně o „*rdousícím efektu*“ je nutné znovu připomenout, že institut posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky je beneficiem ze strany státu, které je poskytováno v případě splnění stanovených podmínek. Bylo jen na žalobkyni, aby v daňovém řízení prokázala existenci některé z podmínek pro posečkání úhrady daně. Pokud se to žalobkyni nepodařilo, je následkem nevyhovění její žádosti. Následkem není vznik nějakého nového zásahu žalovaného, který by mohl mít pro žalobkyni „*rdousící efekt*“, tedy který by v právní sféře žalobkyně cokoli změnil.

VI.

Rozhodnutí soudu

64. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

65. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

66. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. července 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu